

NASTAJANJA

Nepoznati glasu
što dodje iz neznani
i preseće mi put

Tišinom gušim bol

A petao zorom
prevare me tada
jer pevao je zov

Svitanje neko
išara mi oči
od njih zadrhti prut

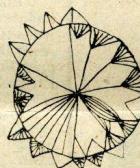
Tišinom gušim bol

Sve napred htelo bi
koren mi korak sputava
a breme steže vrat

Darove moje ko će poneti
putnička torba
mala je za njih

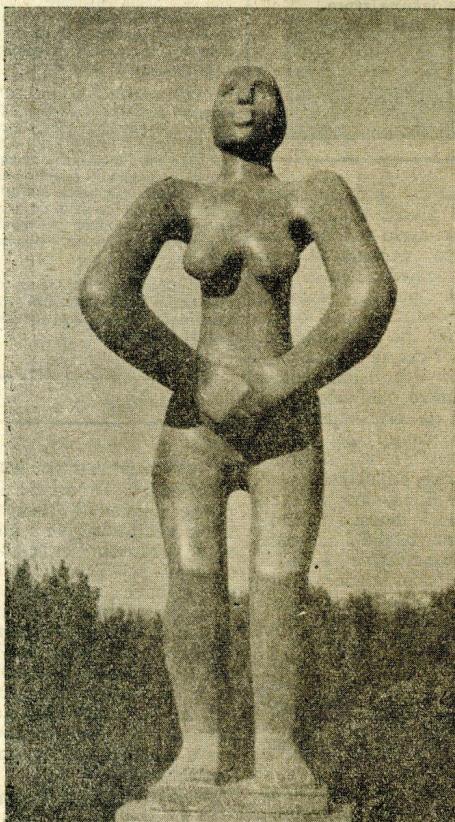
Tišinom gušim bol

Breme me vuče u bezdan nekakav
predamnom beli put

J. KRATOHVIL

PLAĆ

[NASTAVAK SA 5 STRANE]

sitnice koje me na neki način vezuju: mekan jastuk, majka koja mi uvijek daje novac za bioskop, čist pěšir ujutro, čaj sa limunom kad se prehalidam... Ti me ne slušaš? Hoću da se i spraskam, danas sam još mlađ. Vrlo mi je teško danas. Nade i čekanja su mi sve ono što nemam, ali da nije toga bio bih daleko nesretniji nego što jesam.

— Ti ne znaš šta hoćeš.

— Ne samo da ne znam šta hoću nego ne znam da li bih uopšte zaista nešto htio osim onoga što je već tu. Onda ćeš ipak doći, u njoj se probudi ženska nada, dodji donijeću ti poklon za rođendan.

— Nemoj mi više spominjati taj ronjendanski poklon.

— Neću, ako će ti to nešto pomoći. Uostalom već će se naći kome će se dopasti moji pokloni i moje haljine.

— Ko će se naći?

— Pa po ulicama ima mladića.

— Reci, na koga si mislila?

— Neću.

— Reci. Nećeš. Mrzim te.

— Lažeš. Sad misliš zašto me ponovo ne pozove. Ma šta pokušavao ti si isti kao ja, na kraju krajeva. Jesam li te ozlijedila? Oprosti, htjela sam da se radejš kao ja što ćemo se naći. Doći ćeš u četiri?

— Možda.

— Reci odredjeno. Pa život se poslije rođendana nastavlja na isti način, zar ne primjećuješ?

Ali ostali baloni 'koje je dječak slao ponovo su počeli da padaju dole. Ponovo su padali dole i bili su ružniji nego obično. Buna balona od sapunice bila je završena i pretvorila se u beznačajne uprljane kapi zgnječene o beton. „Šta bi drugo baloni i mogli nego da padaju“ rekao je dječak. Zgradio lončić sa sapunicom i izlio sadržinu u dvorište.

— Doći ću, rekao je, šta bi drugo baloni i mogli. Ali to je poslednji put što dolazim. Poslije toga ću se tuširati i proliti svoju prijavu i neupotrevljivu sapunicu.

Boro DRAŠKOVIĆ

PRETPLATITE SE NA

Polja

LIST IZLAZI KRAJEM MESECA

Miodrag TODOROVIĆ

Putovanja

Zašto, kvrgav, nisam plavo predmonsunje
Da tražim sebe oko ose sveta,
Da okat i vižlav, bez seljačkog gunja
Uskrnem bitnost svakog vilajeta?
Zašto sam ovakav: sav čudak i šeret
Igračka svetlosti u pevanju plaže
Sav pod igrom mašte: nečovečni teret
na ledjima neke crne fakinaže.
Oj: tankeri, luke i leteće ribe,
Spužvasti lovovi u srcu kanala
Sirotinjska tugo crnačke kolibe,
Ostani gde si na sjaju korala.
Sva je ova pesma u tom poligonu:
U pustinjskom pesku i lovačkom rogu,
A ispevo ju je, na zemaljskom tronu
Matori sanjivac i putnik bez nogu.

Gogenijada

Tražim crna vesla za brodovlje plavo
pa da spalim sidro. Čudna, luda glavo,
putovi su plavi bez škodosti trnja
a ti tražiš vesla od crnila crnja?
Sa crnim veslima samo nebo sečem,
nebo koje rečem pa ga nedorečem,
zajedničko nebo za ribe i ptice,
sa merom dubine da zagnjuriš lice.
Samо crne noći kada aziljaju
iz mojih ramena vesla prokljuju,
crna da sa njima ne kažeš ni zdravo —
neka crna vesla za brodovlje plavo.

II

Znam tajne vrtloge što nemiram tiše,
znam tajne začine koje pesma ište,
znam ostrva zvana „robijaška gnezda“,
znam plavi trag nekog sa bradom od zvezda,
znam budem i bivam i jesam i biću,
znam sve maligane u tajnōme piću,
znam deset života što me ne poznaju,
znam šapat banana kad vode listaju,
znam jezik i riba i dalekih zora.
Znam i znam i znam. O, ja na put moram!

III

Putovo sam noću na tudjemu brodu,
na palubi stojeći, gledajući u vodu
i sve sam obišao izmedju dva jutra
sve kuda ću možda da istinim sutra,
Video sam svetlost, podvožnjake neba,
sa rasama sveta delio sam hleba,
sa rasama boja kao spektar duge
delio sam kolač najljudske tuge,
a onda je jutro sa suncem na pramcu
našlo me sa ženom u drvenom čamcu.

IV

Došao je neko, ali ne u plavom,
gledao u sunce i mahao glavom,
Sa sunca još uvek on pogled ne skida.
Gledam: nema više moga plavog zida.

V

Nostalgija čudna u meni se stvara
za ženama voćnim kao sok od nara,
za obalama gde se nagost tiska,
za nebom od tajnog, modrog obeliska,
za šipražnjem ptica gde lovci ne love,
za zenicom mora gde se ribe tove,
za kopljem poštenja poglavice-oca,
za srebrnjem reči od zlatnoga novca.
O, plavetna stazo! naćeću te opet
kad se jed i magla u poljupcu stope.